

[Ellinger.]

stand imod en Angriber og ikke vil bringe noget Offer for sin Uafhængighed.“

3. Formanden for Nedrustningsudvalget i Genève, den af alle højt ansete græske Politiker, Politis, i Fjor udtaler i sin Beretning:

„Uden at afvente den Hjælp, som den enkelte Stat er berettiget til at modtage fra det mellemfolkelige Samfund, kan og bør den straks forsvare sig. Om dette Punkt kan der ikke herske Tvivl.“

Hvis den højtærede Minister kan slutte sig til disse Betragtninger fra autoritativ Side, saa skulde han gaa ud og fortælle Vælgerner disse Sandheder, og han kan da føje til, at Socialdemokraten Branting, en Politiker i Verdensformat, der aldrig nedlod sig til at angle efter Mængdens Bifald og ikke veg tilbage fra ansvarsbevidst at sige den Sandheden, hvorfor han ogsaa fik Bifald, et Bifald, som han fortjente, har udtalt:

„Enhver Stat, som vil leve, maa ogsaa vise sin Villie til Livet. Vi beundrer ikke det Folk, som bare kaster Vaabnene. Vil et Land dette, vil man overalt tro, at det Folk ikke sætter megen Pris paa sin Selvstændighed.“

I dette Oplysningsarbejde skal Ministeren ikke være bange for de Radikale. Radikale, hvis Navn betyder noget, tager Afstand fra Afrustningen, og Forsvarsministeren kan spørge sin Kollega Udenrigsministeren om, hvad Indtryk det gjorde paa ham, da den meget radikale Professor Quidde, som i 1928 passerede København efter at have modtaget Nobelprisen for sit Fredsarbejde Livet igennem, her i København udtalte:

„Hvis et enkelt Land afrustedede, vilde dette stride mod Forbundspagten, da denne netop forpligter alle Lande, der er Medlemmer af Folkenes Forbund, til at have en militær Styrke, som blandt andet kan anvendes til at bekæmpe en Fredsbryder.“

Den anden Nobelpristager, den franske Radikale Léon Bourgeois, tilføjer:

„Man maa være villig til at paatage sig Byrderne, naar man vil nyde Fordele og Rettighederne ved Folkenes Forbund.“

Og, som jeg havde den Ære at udtale for tre Aar siden her i Tinget:

„Det vilde være en topmaalt Illoyalitet mod vore nordiske Broderlande, først og fremmest Sverige, om vi gjorde vort Land værgeløst, gjorde det til Ingenmandsland, gjorde det fristende for Frem-

stød saavel fra Syd som fra Øst. Vi vilde derved baade ødelægge os selv og vanskeliggøre Forholdene for Sverige, som jo ogsaa ligger ved Indløbet til Østersøen, hvortil der grænser saa mange Stater. Jeg spørger: kan vi være bekendt ved vor Sorgløshed at forøge Sveriges Utryghed, forandre til dets Skade dets strategiske Stilling og beskære dets Frihed til at anvende sine egne Stridskræfter paa den Maade, som det ellers kunde, om vi ikke skød vor Pligt fra os.“

Alle ønsker vi Freden bevaret og Folkene, navnlig naturligvis vort Folk, forskaanet for Krigens Rædsler, men det er en stor Naivetet at tro, at dette skulde kunne sikres os ved Afvæbning. Denne er netop egnet til at hidkalde krigsførende Magter, der her tilmed kan tage til sig af de danske Kødgryder, som et anset svensk Blad for nogen Tid siden skrev. I Modsetning til den ærede sidste Taler maa jeg rigtignok sige, at Nedrustningsarbejdet skrider overmaade langsomt fremad. Danmark har nedrustet i 1922, men kun faa Stater fulgte det. Nu skulde vi afruste. Ingen Stat vilde følge os. I Afrustningsudvalgets Møde den 19. September i Aar udtalte den ivrigste Nedrustnings- og Folkeforbundsmand Englænderen, Lord Cecil i Mismod:

„En Modstander af Folkeforbundet kunde hovere over, at Nedrustningssagen snarere er i Tilbagegang end i Fremgang.“

I et Interview, som en østrigsk Pressemand i Genève underkastede Lord Cecil paa det Tidspunkt, da Møderne dernede omtrent var til Ende, sagde denne, at han synes, at man maatte kunne komme til en Formindskelse paa 20—30 pCt. i Staternes Udgifter til Personel og Materiel, og han tilføjede, at dog kunde man ikke stille et saadant Krav til Danmark, som allerede er langt nede med sit Forsvarsvæsen.

I Mandags oplyser den franske Krigsminister i Deputeretkammeret, at medens Frankrig har nedsat sine Hærudgifter fra 1913 med 10 pCt., har England forøget sine Hærudgifter med 16 pCt., Italien sine med 15 pCt., og han oplyser, at Tyskland i Øjeblikket bruger 4 000 Mill. Fr. til 130 000 Mand.

Jeg indskyder i Parentes, at medens der fra en i Genève om Erhvervsforhold særlig tilkaldt Kommission, hvor ogsaa Danmark var repræsenteret, for et Par Aar siden udgik den Parole, at man burde tilstræbe en Nedsættelse af de mange Steder høje Toldsatser, forelægger den tyske Regering, der støtter sig til den saakaldte store Koalition,